

Ret til at være Folketingsmand, indtil de 3 Aar ere udløbne.

Jeg tror desuden, at dette Spørgsmaal ikke mere er noget synderlig heftigt Stridsspørgsmaal mellem Partierne. Jeg tror, at den Teori, som Højre i sin Tid dannede sig af politiske Grunde, om, at de kongevalgte Landstingsmænds Mandater ikke faldt bort ved Landstingets Opløsning, er en Teori, som kun var Højre til Nytte under den Forudsætning, at vi altid havde Højreregeringer her i Landet, hvilket havde til Konsekvens, at de kongevalgte Landstingsmænd altid vare Højremænd. Naar Regeringen skifter, og naar det oven i Købet er kommet ind i et saadant Spor, som det nu er, at Regeringen for lang Tid sandsynligvis selv under skiftende Nuancer dog ikke bliver en Højreregering — helt og holdent —, har Højre aldeles ingen Interesse mere i at hævde den besynderlige Teori, at der skulde kunne være 12 Landstingsmænd, naar der ikke var noget Landsting som Følge af, at det var opløst. Jeg tror ikke, at den Teori hævdes med synderlig Styrke fra nogen Side.

Det er desuden en højst skadelig Teori for vort hele Forfatningsliv. De 12 kongevalgte Landstingsmænd kunne, hvis deres Mandater ophøre, naar Landstinget opløses, blive en nyttig Institution i vor nuværende Forfatning, idet de til Tider kunne kaste en Bro mellem Folketing og Landsting. Den Valgret, som haves til Folketinget, er jo saa forskellig fra den, der haves til Landstinget, at det med Nødvendighed maa følge deraf, at der bliver en overordentlig stor Forskel paa de Anskuelser, der ere repræsenterede overvejende i Landstinget, og de Anskuelser, der ere repræsenterede overvejende i Folketinget. Hvis man nu oven i Købet vil hævde, at de 12 kongevalgte Landstingsmænd altid skulde staa paa den ene Side og efter Højres Mening altid paa den Side, der var modsat Folketinget, gør man gennem denne Institution Kløften, jeg kan sige Afgrunden, imellem Folketing og Landsting endnu mere overstigelig, end den var i Forvejen. Hvis man derimod hævder, at naar en Regering har en saa stærk Tilslutning i dette Ting og den almindelige Vælgerbefolkning, at den fornuftigt kan gaa til en Kamppolitik, hvis Konsekvens er Opløsning af Landstinget, og den saa har den Force, at den kan udnævne 12 kongevalgte Landstingsmænd, som ere i Overensstemmelse med dens politiske Anskuelse, kan der skabes Mulighed for et Samarbejde mellem Landsting og Folke-

ting, saa kan Kløften mellem Tingene dog i visse Tilfælde blive overstigelig. Blandt andet kan der derigennem skabes gode Vilkaar for, at den nuværende Forfatning kan forandres. Hvis man derimod betragter de 12 kongevalgte Landstingsmænd som udnævnte paa Livstid, som Mænd, der skulde sidde og kunne sidde som Landstingsmænd, indtil de dø, saa bliver Institutionen de kongevalgte Landstingsmænd noget, der i vort Forfatningsliv virker som en Sten i Maskineriet, og en Sten i Maskineriet fremkalder let Brud og Voldsomheder. Jeg tror derfor, at de, der ere konservative, og som ønske en rolig og besindig Udvikling af vore Samfundsforhold, stærkere end andre ere interesserede i, at de kongevalgte Landstingsmænd skulde som Institution virke saaledes, at de kunne blive en Bro over Kløften mellem Folketing og Landsting. Men det kunne de kun i det Øjeblik, deres Mandater ophøre, naar Landstinget opløses. Jeg haaber, at det ærede Medlem, som spurgte mig, vil finde, at han har faaet klart Svar paa sit Spørgsmaal. Jeg har tillige tilføjet en Begrundelse, der er saa god, som jeg evner at give den.

Det samme ærede Medlem (P. T. Nielsen) spurgte mig, om kun Aktieselskaber eller enhver kan faa saadanne Erklæringer, som Privatbanken har faaet af forskellige Professorer. Jeg maa antage, at naar Privatbanken har kunnet faa saadanne Erklæringer, maa enhver kunne skaffe sig dem. Det er imidlertid en Privatsag, hvorpaa en Minister ingen Indflydelse har. Disse i øvrigt indbyrdes modstridende Erklæringer fra Professorer have ingen afgørende Indflydelse paa min Opfattelse af Forholdet mellem Den sjællandske Bondestands Sparekasse og Privatbanken, hvilket Forhold kun kan afgøres paa retskraftig Maade gennem en Dom. Spørgsmaalet om Erstatningssag eller ikke ligger i Likvidationskomiteens Haand, og den har Ministeriet ingen Indflydelse paa. Ministeriet maa tværtimod stille sig afventende, indtil Likvidationskomiteen har taget sin Bestemmelse; thi kommer denne til det Resultat, at Privatbankens Ledere ikke have gjort sig skyldige blot i en til Erstatning forpligtende Uagtsomhed, kan der meget vanskeligt blive Spørgsmaal om en offentlig Straffesag.

Jeg tror dermed at have svaret paa de direkte Spørgsmaal fra Ordføreren for Reformpartiet, som jeg kan besvare. Det ærede Medlem rettede ogsaa det Spørgsmaal til mig, hvorledes et Blad kunde faa